

Razmatranja: Prva nedjelja svetog Josipa

Prvo razmatranje za sedam nedjelja svetoga Josipa. Teme su: Pobožnost sedam nedjelja svetoga Josipa; Poslanje oca Isusova; Zaštitnik Crkve i Djela.

28.01.2024.

KADA je ISUS, za vrijeme svoga javnog djelovanja u Galileji, došao propovijedati u sinagogu u svom rodnom gradu, svi su prisutni „bili zaprepašteni” (Mt 13,54). Njegovi

sugrađani bili su začuđeni riječima nekoga koga su vidjeli kako odrasta na vlastitim trgovima i ulicama: „Nije li ovo drvodjeljin sin? Ne zove li se njegova majka Marija? A nisu li njegova braća Jakov i Josip i Šimun i Juda? I nisu li sve njegove sestre s nama? Odakle tom čovjeku sve to?" (usp. Mt 13,55-56).

Sudjelujući u ovoj svetoj znatiželji da sazna više o obitelji u kojoj je Isus odrastao, tradicija Crkve identificirala je u Svetom pismu sedam presudnih trenutaka u životu svetog Josipa. U ovih sedam zgoda, kao što je normalno i u našem životu, pomiješane su i radost i tuga. Stoga je sedam nedjelja koje prethode njegovu blagdanu 19. ožujka na mnogim mjestima posvećeno razmišljanju o ovim biblijskim odlomcima. Jednom su svetog Josemariju na jednom skupu upitali za savjet kako se približiti Isusu: „Razmislite o tom divnom čovjeku,

kojeg je Bog izabrao da mu bude otac na zemlji; mislite na njegove tuge i radosti. Sjećate li se sedam nedjelja? Ako ne, savjetujem vam da to učinite.”[1]

Pobožnost prema Svetom Patrijarhu jasno je izražena u mnogim umjetničkim djelima te u crkvenim naredbama i dokumentima. U 17. stoljeću papa Grgur XV. prvi je put ustanovio liturgijski blagdan u ovo ime. Dva stoljeća kasnije, 1870. godine, blaženi Pio IX. proglasio je svetog Josipa sveopćim zaštitnikom Crkve. Lav XIII. posvetio je encikliku svetom patrijarhu; a na stotu obljetnicu ovog dokumenta sveti Ivan Pavao II izdao je apostolsku pobudnicu *Redemptoris custos*. Sada, u trećem tisućljeću, papa Franjo je također objavio pismo o svetom Josipu pod naslovom *Patris corde*, „Očinskim srcem“. Ovaj obnovljeni interes unutar Crkve, osobito u posljednje vrijeme, može također

obnoviti našu vlastitu zahvalnost i divljenje, te nas navesti da se zapitamo: koje mjesto sveti Josip zauzima u mom srcu?

„JOSIPE, SINE DAVIDOV, ne boj se uzeti Mariju za ženu, jer ono što je u njoj začeto od Duha je Svetoga; ona će roditi sina, a ti ćeš mu nadjenuti ime Isus jer će on spasiti narod svoj od grijeha njegovih” (usp. Mt 1,20-21). Uz veliku jednostavnost, anđeo otklanja Josipove sumnje i strahove. Ne znamo sa sigurnošću što mu je prošlo kroz um i srce. Dakako, nije gajio sumnje u nevinost svoje supruge. Ali riječi anđela potvrdile su mu ono što je možda već nagađao: Bog ovdje djeluje. Preko anđela mu sam Bog otkriva svoje planove i kako se oslanja na njega da ih izvrši. Josip je pozvan djelovati kao Isusov otac; to će biti njegov poziv, njegova zadaća.

„Kakvu veličinu dobiva tihi i skriveni lik svetoga Josipa”, rekao je sveti Ivan XXIII., „po duhu kojim je vršio poslanje koje mu je Bog povjerio. Jer istinsko dostojanstvo čovjeka ne mjeri se blještavilom izvanrednih rezultata, nego unutarnjim raspoloženjem dobre volje i reda.”[2] Sveti Patrijarh, iako dobro svjestan važnosti i plemenitosti poslanja koje je primio od Boga, došao je do nas kao primjer poniznosti i razboritosti. Upravo djelovanjem u tišini "skrivanja i nestajanja" božanski planovi donose svoj najveći plod.

I danas se Bog i dalje oslanja na Josipa da se brine za svoju obitelj, za Crkvu i svaku njezinu kćer i sina, s istom predanošću i nježnošću kao što je to činio s našim Gospodinom. Stara židovska izreka kaže da je pravi otac onaj koji svog sina poučava Tori, Božjem zakonu, jer mu time uistinu daje život. Sveti Josip brinuo se za Sina Božjega i u svojoj ljudskoj

naravi vodio ga da bude dionik nade izraelskog naroda. A isto čini i za nas: svojim nas moćnim zagovorom vodi Isusu. Sveti Josemaria, čija je pobožnost prema svetom Josipu neprestano rasla sve do kraja njegova života, rekao je da je „Sveti Josip doista Otac i Gospodin. On štiti one koji ga štiju i prati ih na njihovom putu kroz ovaj život – baš kao što je štutio i pratio Isusa dok je odrastao.”[3]

„CIJELA CRKVA priznaje svetoga Josipa zaštitnikom i skrbnikom. Stoljećima”, ističe sveti Josemaria, “mnoga su različita obilježja njegova života privlačila pozornost vjernika. Bio je čovjek uvijek vjeran poslanju koje mu je Bog dao. Zato ga već dugi niz godina rado s ljubavlju oslovljavam s ‘naš oče i gospodaru.’”[4] Ovaj naslov je i čast i odgovornost. Josip je zajedno s Marijom hranio, pazio i štutio njihovu obitelj. A Crkva, kao Isusova obitelj,

također ima svetoga Josipa kao pokrovitelja i zaštitnika: „Crkva ga je, nakon Blažene Djevice, njegove zaručnice, uvijek častila i obasipala hvalom, obraćajući mu se u nevoljama. .”[5]

Drugi vatikanski sabor govori o „dužnosti proučavanja znakova vremena i njihovog tumačenja u svjetlu Evandjelja. Tako, jezikom razumljivim svakom naraštaju, ona može odgovoriti na vječita pitanja koja ljudi postavljaju o ovom sadašnjem životu i životu koji dolazi, te o odnosu jednih prema drugima.”[6] Stoga, kao obitelj, stalno se pitamo što naš Gospodin želi da naučimo iz svake situacije i raskršća. Zagovor svetaca je pomoć s neba da se u svakom događaju otkrije Bog i da se njegova moć učini prisutnom. Sveti Josip vodi i bdije nad Crkvom na tom putu.

Sveti Josip je i zaštitnik obitelji Djela. U prvim godinama, sveti Josemaria obratio mu se posebno kako bi mogao učiniti Isusa u Presvetom Sakramentu prisutnim u jednom od prvih centara Opusa Dei. Po njegovom zagovoru, u ožujku 1935. postalo je moguće da se naš Gospodin čuva u oratoriju Akademije DYA u ulici Ferraz u Madridu. Od tada je utemeljitelj Djela želio da svaki ključ tabernakula u središtima Opusa Dei ima malu medaljicu svetog Josipa pričvršćenu s natpisom *Ite ad Ioseph*. Želio je da ovo bude podsjetnik da nam je, baš kao što je Josip u Starom zavjetu učinio za svoj narod, sveti Patrijarh pružio najdragocjeniju hranu od svih: Svetu Euharistiju.

Zamolimo Josipa da nam i dalje pomaže da se približimo Isusu u Presvetom Sakramentu, koji je hrana kojom se Crkva, i ovaj njezin “mali dio” koji je Djelo, hrani. To je činio uz

Marijinu pomoć u Nazaretu, a činit će i dalje s njom u našim domovima.

[1] Sveti Josemaria, Bilješke s obiteljskog druženja, 15. rujna 1972.

[2] Sveti Ivan XXIII., Radio poruka, 1. svibnja 1960.

[3] Sveti Josemaria, Susret s Kristom, br. 39.

[4] Ibid.

[5] Sveti Ivan Pavao II., Redemptoris custos, br. 28.

[6] Drugi vatikanski sabor, Gaudium et spes, br. 4.

hr-hr/article/razmatranja-prva-nedjelja-
svetog-josipa/ (24.02.2026.)